

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον εθιμοθόντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐθακόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ὶ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ὶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἑ ρ ἰ.

Δεκαπέντε Δεκεμβρίου,
νέον ὄμμα μαρτυροῦ.

Χίλις και δεκαεφτά,
τὸν Φερῆδ ὕμνῳ σκυφτά.

Ὁ Φερῆδ ὁ Βεζύρης κι' ὁ Ξυλῆντος Φανίρης.

Φ.—Καραβὶ καραβάκι, ποῦ πῆς γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλι, στάσου παρακαλῶ
νέλλω κι' ἐγὼ μαζὶ σου, νὰ πάω μπρὸς στὴν Πόλην,
τὴν πρώτη μας τὴν φίλην,
καὶ τεμενὲ νὰ κάνω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Καραβὶ καραβάκι, ποῦ πῆς γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλι, στάσου παρακαλῶ
και πάρε τώρα μέσα κι' ἐμὲ τὸν πεγλιθάνη
νὰ πάω μπουσουλῶντας στῆς Πόλης τὸ Ντιβάν,
ποῦ τόσο τάγαπῶ,
και τέτοια νὰ τοῦ πῶ.

Ὁ Τουρκαλάδων Πύλην,
γειτόνισσα και φίλη
τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
σ' εὐχαριστῶ πολὺ,
και λάβ' ἕνα φίλ
θερμῆς εὐγνωμοσύνης
κι' ἀπὸ τὸν Φασουλῆ.

Ὁ φίλοι Τουρκαλάδες,
ποῦ σὲ πολλοὺς μελεάδες
μας βάζετε συγνά.

Ποῦ φίλους μας θαρρεῖτε
και φιλικῶς βαρεῖτε
τοὺς Ρομῆ εἰς τὰ ψαχνά.

Και πάλι τώρα τώρα πολὺ μᾶς σουγινετε
μ' ἀγάπη δυνατῆ,
και σρίγγασθε μὲ τῶνα και τᾶλλο νὰ φωνῆτε
σ' ἡμᾶς ἀγαπητοί.

Τὰ μίσση και τὰ πάθη κι' ἡ μῆνις ἡ γελοία
διὰ παντὸς κομᾶται...

σὴν τούτῃ τὴν φίλι
και νέας δὲν θυμᾶται.

Κι' ἐγὼ φιλικῶς ψάλλω κι' ἀγάπαις μας μεγάλαις,
και γύρω μου κρεμάλαις
κυττάω και σχοινηὰ
και σύμμαχο φονῆ.

Ντιβάν προσφιλέ,
ἀγάπαις πρὸ πολλῶν
μας δείχνεις τώρα τώρα, κι' ἀλλήθειαι μᾶς τιμᾶς
μὲ τὸ νὰ μᾶς κρεμᾶς.

Πανίγυρε Φερῆδ,
ἀγαπητὲ Βεζύρη,
οὐ στρίψε τὸ κερπὸ
κι' ἐμοῦ τοῦ κακομοῖρη.

Πασσὲ μου και Σατραπῆ,
κύτταξε τὴν ἀγάπην
κι' ἐμοῦ τοῦ πατριώτου.

Και κρέμασε κι' ἐμέ,
φιλέλλην μου θερμῆ,
καθὼς τὸν Παναγιώτου.

Ἄφισέ μὲ στὴν κρεμάλα,
κραταιότετε κεφάλαι,
νὰ κουνεῖμαι νύκτα μέρη
στὸν ἐλευθερὸν ἀέρα
γιὰ τρωμάρα, γιὰ φοβέρα.

Ἐκεῖ ποῖω νὰ σαπίσω
κρεμασμένος ἐν εἰρήνῃ,
και νάλλωθην κοράων σημήνῃ
νὰ μὲ φᾶν ἐμπρὸς και πίσω.

Κι' ἐνὶ ὄμμα κρεμασμένος,
κι' ἐνὶ ὄμμα ἐκτεθειμένος
εἰς τὰ μάτῃ τῶν ἀνθρώπων.

Κι' ἄς μένουν ὀλοένα
φύμα καὶ πεινασιμένα
τὰ ψάρια τοῦ Βοσπόρου.

Ἄν δὲν σοὶ λείπῃ γνώσις
σῆμα νὰ ταπεινώσῃς
τὰ μέτωπα τὰ γαυρα.

Σῆμα νὰ τρέξουν ὄρθους
κι' ἔμας ν' ἀναπτερώσῃ
ἐλευθερίας αὔρα.

Γαλήνιος κοιμοῦ
κι' ἐπάκουσον ἔμοῦ,
μὰ καὶ τοῦ Περικλέτου.

Καὶ πρόσταξ' ἠμεριθῆς
ἀφώδης ὁ καθεὶς
νὰ πίνῃ τὸν καφεὶ τοῦ.

Σουλτάνε Χαζρετλοῦ,
Σουλτάνε Μαζρετλοῦ,
κανένας πᾶ δὲν τρέμει.

Νεὸς μὲ πρῶτον νεύμα
καὶ Νεοτούρκων πνεύμα
φωσὶ καί σ' τὸ Χαρέμι.

Ὁ κόσμος ἀνεστήθη...
φουσκούνουν καὶ τὰ στήθη
κάθε Χανοῦ κυράς.

Κι' ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς
πετοῦν τὰ πασομάκια,
πετοῦν καὶ τὰ γιομαμάκια.

Ἦμενοι ποικίλα στήφῃ
τὸ κράτος σου, Καλλιφί,
καὶ συγκλονοῦν' ἰδέαφῃ.

Φεύγουν Κισλαραγάδες
κι' ἀχόρταγοι φαγάδες
μὲ τὸ σικτιρ-πλάφι.

Φεύγουν τζουζέδες νάνοι
κι' ἀπὸ παντοῦ Σουλτάνοι
οἱ προσκυνοῦν τρανοί.

Κι' εἰς γῆν ἐπαγγελίας
σκορπίζουν φῶς εὐλείας
γελῶντες οὐρανοί.

Ἀπὸς καὶ στρατιῶται
σκοῦζουν, Καλλιφί πρῶτε,
ἔμπροστ' ἄν' Ἀνάκτορά σου.

Νὰ ζήσης πολυχρόνιος
καὶ Παποῦχ δαιμόνιος
μὲ γεμά σου καὶ χαρά σου.

Μὲ πνεῦμα Νεοτούρκων ἐλευθέρων φωτισσοῦ,
καὶ γύρω σου πετοῦν
Ὀὄρι τοῦ Παραδείσου
καὶ Σύνταγμα ζητοῦν.

Κεῖνα βόορ,
στάσου ὑπόρ,
Βλέπε κάτω κι' ἄσπαστὰ,
βλέπε ἔπινα γιοκαρντὰ,
λέγε γινε καὶ γὰρ μπουρντὰ
οἱ Μιγιστρὸν τραχαντὰ.

Κι' ὁ Βεζύρης ὁ Κουτοῦκ
νὰ μὴ φαίνεται μπουτοῦκ,
ἀλλὰ νὰ γὰρ μπεγιοῦκ.

Κραταιότητα Σουλτάνε, δεῖτε σθῆνος, δεῖτε δρασιν,
καὶ νὰ πῆς σ' τὸν Φερδινάνδο: ντουζέλεμ κικὸρ μαγιάου,
καὶ τοὺς τόσους μας ἐθῆρους νὰ τοὺς κἀνῃς μὲν παρτοῦκ
καὶ τὰ μούτρα τὸν κι' ἔμας νὰ τὰ βλέπωμε πατοῦκ.

Σύνταγμα νὰ τραγουδοῦμε
καὶ νὰ λὲν φυλαὶ καὶ γένη:
ἄντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε
πῶς τὸ Σύνταγμα θὰ γένη.

Σύνταγμα νὰ λειτουργῇ,
κι' ἔλῃ μας μὲ τὸ κολάι
νὰ γινοῦμε Μιραλάι,
δηλονότι Στρατηγολί.

Κάθε τόσο τὴν Βουλὴν
σπαῦσε νὰ τὴν συγκαλέσῃ...
σῶσε τὴν Ἀνατολήν
διὰ τῆς Ἀνατολῆς.

Σῆμα σῆμα τολμητίας νὰ φοφήσουν ἀουρατοί,
σῆμα, Παποῦχ εἰσὶ,
νὰ γενοῦν σαλατακοί
τοῦ Ρεβᾶλ αἱ συνεντεύξεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ Γκρέυ.

Τὰς πληγὰς νὰ βαλοσάμωσῃ τοῦ Συντάγματος ἡ χάρις,
ἀλλὰ πρόσεξε ποτὶ σοὶ τὸ δικὸ μας νὰ μὴ πάρῃς,
ἄλλως φανερὰ σοὶ λῆου σὰν θεράπων σου πιστὸς
συμπεριώτερον νὰ μείνῃς σ' τὸ καὶ πρῆν καθεστῶς.

Σουλτάνε μου, γχαντιμ σανά,
τρελλαινομαὶ γιὰ σένα,
Σουλτάνε μου, γχαντιρ μπανᾶ,
ἔδς Σύνταγμα κι' ἔμένα.

Σουλτάνε μου, γχαντιρ μπιζέ,
ἔδς ἀπὸ Σύνταγμα μεζέ
σ' τὰ κραταῖά σου κρήνη
κι' ἡ Δύσις ἄς φρουάτη.

Μάκρυνε, Παποῦχημ, τὴν μαύρην καταγιῖδα
κι' ἄς βασιλεύσῃ εἰρήνη πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
κι' ὑπὸ τὴν σπασφάν σου καὶ κραταῖαν αἰγιῖδα
ν' ἀκμάσῃ νέον κράτος θεομῶν φιλελευθέρων.

Παντοῦ δικαιοσύνη,
λαῶν ἀδελφασίγη
καὶ δάφνη καὶ μυροσίγη.

Ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί,
καὶ μεσ' ἀπὸ καρφάμα
νὰ ἴγουν Χανοῦλερι
μὲ χεῖλη σὰν κεράμα.